

кой пѣтъ вече той се бѣ отново отложилъ? Сега думата бѣ — Петровдень.

Въ далечината блесна тънка огнена дия. Моми отъ близкото село отиваха съ запалени вошеници да бератъ лѣковити треви по междитѣ и да дирятъ „Богородична рѣка“. Наблизо имаше шипкови храсти. Тамъ девойкитѣ оставиха вошеницитѣ да догарятъ между свежитѣ росни цвѣтчета. Отминаха. Задуха яснецътъ и облѣхна момъка съ далечна тиха пѣсень:

Свети Георги хоро води

По мегданъ го разлюлява.

Дъщеритѣ на млинаря излѣзоха на двора, стѣмени стройни, хубави. И тѣ отиваха да бератъ билки, които после се хвърляха въ камбара и около бѣчвитѣ за плодородие. Тази година храната бѣ оскѣдна за люде и добитъкъ, житото се бѣ свършило по рано отъ други пѣтъ, та жрѣнкарьтѣ нѣмаше работа. И не можеше да отдѣли ни десетъкъ, ни димнина, ни дравнина за алчнитѣ и нечестни закупвачи на данъка.

Въ млината стана съвсемъ тихо. Голѣмитѣ ѣ тъмни крила се разпериха въ свѣтлата звездна синева като огроменъ люлякъ. Седнала предъ прага, жрѣнкарката бѣбрѣше съ сестра Ива.

Добромиръ усѣти какъ сърдцето му натежава. Хиляди въпроси, съмнения, колебания го разкъсаха. И мжката по Белослава избликна отново, неудържима.

Той не отвърна на въпроситѣ на дветѣ жени, които питаха тревожно, за къде се е запѣтилъ и трѣгна, безъ цель и посока, срѣдъ сѣнкитѣ и свѣтлинитѣ на ноцта. Въ такива часове той усѣщаше какъ яко още е свързанъ съ земята и повелитѣ на плѣтъта, колко тежко се разкъсватъ оковитѣ на Княза на злото. И понѣкога бѣ готовъ да отхвърли като ненуждна дрипа далечъ отъ себе си, всички обети, всички безумни надежди.

Не бѣше ли безумие да потѣпчишъ младостта си, живота, които се живѣе само веднѣжъ като неоценимъ Божи даръ, за да диришъ праздни, измамни утешения? Като горещъ потокъ се бунтуваше кръвта въ жилитѣ му,